

Η Άδεια του Κακού

Μέρος Α' από Β'

"Από δε του ζύλου της γνώσεως του καλού και του κακού δεν θέλεις φάγει απ' αυτού· διότι καθ' ην ημέραν φάγης απ' αυτού, θέλεις εξάπαντος αποθάνει."
Γένεσις 2:17

ΓΙΑΤΙ ΥΠΑΡΧΟΥΝ τόσο πολύ κακό, πόνος και αντιξοότητες, στον κόσμο; Αυτή η ερώτηση τίθεται σε περίοδο πολέμου όταν καταστρέφονται πόλεις, και οι νέοι, οι γέροι, τα βρέφη, οι δίκαιοι, οι κακοί, οι πιστοί και οι άπιστοι θανατώνονται εξαιτίας της απανθρωπίας του ανθρώπου στον άνθρωπο. Ζητείται από εκείνους που βιώνουν ή παρατηρούν πόνο σε κρεβάτια ασθένειας. Γιατί ένα αθώο παιδί αρρωσταίνει και πεθαίνει; Γιατί οι άδικοι φαίνονται συχνά να ευημερούν, ενώ οι ευγενείς και οι δίκαιοι άνθρωποι βιώνουν συχνά κακουχίες;

Υπάρχουν εκείνοι επίσης που σκοτώνονται, τραυματίζονται, ή υφίστανται την απώλεια των σπιτιών και περιουσιών, ως αποτέλεσμα φυσικών καταστροφών, όπως τυφώνων, θυέλλων, σεισμών, τσουνάμι, πλημμύρων και πυρκαγιών. Η παρούσα πανδημία του COVID-19 είναι ένα σκληρό παράδειγμα μιας καταστροφής που δεν έχει όρια και δεν φέιδεται τμήματα της γήινης κοινωνίας. Ο φόβος, όχι μόνο για την ασθένεια, αλλά και για τις μακροπρόθεσμες

συνέπειες για την υγεία και την οικονομία, κατέλαβε ολόκληρο τον κόσμο και το μέλλον είναι, στην καλύτερη περίπτωση, ακόμα πολύ ασαφές. Εάν, όπως πιστεύουμε, υπάρχει ένας στοργικός Θεός που είναι το ανώτατο ον και δημιουργός ολόκληρου του σύμπαντος, δεν μπορεί να κάνει κάτι για αυτά τα πράγματα; Στην πραγματικότητα, γιατί επιτρέπει τέτοιες τρομερές τραγωδίες να συμβαίνουν καν; Δεν έχει κανένα οίκο ο Θεός; Ενοιάζεται καθόλου; Σίγουρα, εάν είναι Θεός αγάπης, όπως μαρτυρεί η Βίβλος, πρέπει να έχει κάποιο λόγο που να επιτρέπει το κακό, και εξίσου σημαντικό, ένα σχέδιο για την απόλυτη εξάλειψή του.

Το κακό και τα αρνητικά αποτελέσματά της δεν να περιορίζονται στην παρούσα γενιά ούτε στο πρόσφατο παρελθόν. Όσο πιο πίσω φτάνει η ιστορία, ο άνθρωπος υπέφερε και πέθαινε ως αποτέλεσμα λοιμών, πολέμων, καταστροφών, ασθενειών και νόσων. Όλοι σε κάθε γενιά υπέκυπταν στον μεγάλο εχθρό - τον θάνατο. Ο Αβέλ, ένας γιος του Αδάμ, είχε θεωρηθεί δίκαιος ενώπιον του Θεού, αλλά αυτός είναι ο πρώτος άνθρωπος του οποίου η δυστυχία και ο θάνατος έχουν καταγραφεί στην Αγία Γραφή, το θύμα δολοφονίας στο χέρι του δικού του αδελφού. Σήμερα, περισσότεροι από 150.000 άνθρωποι πεθαίνουν παγκοσμίως κάθε 24 ώρες. Ενώ νοσοκομεία, γηροκομεία, ψυχιατρεία, και εγκαταστάσεις ξενώνων υπάρχουν για τη φροντίδα των πασχόντων και των θνησκόντων, ενώ, η πλειοψηφία της ανθρωπότητας υποφέρει από ασθένειες, νόσους και τέλος θάνατο στο σπίτι ή στη φροντίδα της οικογένειας και των φίλων.

Η ΙΩΒ ΑΝΑΖΗΤΕΙ ΤΗΝ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Το ερώτημα ανάμεσα στους ανθρώπους που φοβούνται τον Θεό για το γιατί το ανώτατο ον του σύμπαντος επιτρέπει το κακό δεν είναι νέο. Ερωτάται συνέχεια ανά τους αιώνες. Πριν από χιλιάδες χρόνια, ο Ιώβ, ένας πιστός υπηρέτης του Θεού, ασχολήθηκε προσωπικά με την ανακάλυψη της έννοιας των δικών του δεινών. Η καταγραφή αυτού βρίσκεται στο βιβλίο της Βίβλου που φέρει το όνομά του. Η περιγραφή αυτού ευρίσκεται στο βιβλίο της Βίβλου που φέρει το όνομά του. Το πρώτο εδάφιο μας πληροφορεί ότι ο Ιώβ ήταν ένας δίκαιος άνθρωπος που φοβόταν τον Θεό και απέφευγε την αμαρτία.

Ο Ιώβ ήταν ένας ευημερούμενος άνθρωπος, ευλογημένος από τον Θεό σε υλικές γραμμές. Η περιγραφή των κτήνων του έχει ως εξής: «Επτακισχίλια πρόβατα και τρισχίλια κάμηλοι και πεντακόσια ζεύγη βοών και πεντακόσια όνοι και πλήθος πολύ υπηρετών· και ήτο ο άνθρωπος εκείνος ο μεγαλύτερος πάντων των κατοίκων της Ανατολής».(Ιώβ 1: 3) Ο Ιώβ ευλογήθηκε επίσης με μια μεγάλη οικογένεια και ήθελε να ευλογηθούν και αυτοί από τον Κύριο. Ο Ιώβ προσευχόταν για την οικογένειά του και πρόσεφερε θυσίες, γιατί, όπως είπε, «Μήπως οι υιοί μου ημάρτησαν και εβλασφήμησαν τον Θεόν εν τη καρδιά αυτών».(εδάφ. 4,5) Ο Ιώβ ένιωθε, προφανώς, ότι σε περίπτωση που οι γιοι του είχαν αμαρτήσει, οι προσευχές του για λογαριασμό τους θα εισακούοντο και θα απαντώντο ευνοϊκά. Όλη η ανθρώπινη λογική θα κατέληγε στο συμπέρασμα ότι ο Ιώβ άξιζε πλήρως τις συνεχιζόμενες ευλογίες της ζωής λόγω της ορθότητας ή ευθύτητός του ενώπιον του Θεού.

Ωστόσο, οι εμπειρίες διαφαίνοντο για τον Ιώβ για τις οποίες δεν ήταν πλήρως προετοιμασμένος. Ο Σατανάς, ο μεγάλος αντίπαλος του Θεού και των ανθρώπων, κατηγορήσε ότι αυτός ο υπηρέτης του Κυρίου ήταν πιστός στον Θεό μόνο επειδή η πίστη του ηγοράσθη από την αφθονία των καλών πραγμάτων με τα οποία ηυλογήθη. Σε απάντηση αυτής της κατηγορίας, ο Θεός επέτρεψε στον Σατανά να προκαλέσει καταστροφές στον Ιώβ για να δοκιμάσει την πιστότητά του. Ο Θεός δεν είχε καμία αμφιβολία για την έκβαση αυτής της δοκιμασίας, γιατί στη σοφία του ήξερε ότι οποιαδήποτε προσωρινή ταλαιπωρία που επέτρεψε να έρθει στη ζωή του Ιώβ θα αποδείξει, τελικά, μεγάλη ευλογία γι' αυτόν.

Ο Ιώβ αντιμετώπισε μεγάλο πρόβλημα. Η περιγραφή αναφέρει: «13 Ημέραν δε τινά οι υιοί αυτού και αι θυγατέρες αυτού έτρωγον και έπινον οίνον εν τη οικία του αδελφού αυτών του πρωτοτόκου. 14 Και ήλθε μηνυτής προς τον Ιώβ και είπεν, Οι βόες ηροτρίαζον και αι όνοι έβοσκον πλησίον αυτών· 15 και επέπεσαν οι Σαβαίοι και ήρπασαν αυτά· και τους δούλους επάταξαν εν στόματι μαχαίρας· και εγώ μόνος διεσώθην διά να σοι απαγγείλω. 16 Ενώ ούτος έτι ελάλει, ήλθε και άλλος και είπε, Πυρ Θεού έπεσεν εξ ουρανού και έκαυσε τα πρόβατα και τους δούλους και κατέφαγεν αυτούς· και εγώ μόνος διεσώθην διά να σοι απαγγείλω. 17 Ενώ ούτος έτι ελάλει, ήλθε και άλλος και είπεν, Οι Χαλδαίοι έκαμον τρεις λόχους και εφώρμησαν εις τας καμήλους και ήρπασαν αυτάς· και τους δούλους επάταξαν εν στόματι μαχαίρας· και εγώ μόνος διεσώθην διά να σοι απαγγείλω. 18 Ενώ ούτος έτι ελάλει, ήλθε και άλλος και είπεν, Οι υιοί σου και αι θυγατέρες σου έτρωγον και

έπινον οίνον εν τη οικία του αδελφού αυτών του πρωτοτόκου· 19 και ιδού, ήλθε μέγας άνεμος εκ του πέραν της ερήμου και προσέβαλε τας τέσσαρας γωνίας του οίκου και έπεσεν επί τα παιδιά, και απέθανον· και εγώ μόνος διεσώθην διά να σοι απαγγείλω.» - εδάφ. 13-19

ΑΚΟΜΑ ΠΙΣΤΟΣ Ο ΙΩΒ

Η αντίδραση του Ιώβ σε αυτές τις τρομερές ειδήσεις ήταν: «21 Γυμνός εξήλθον εκ κοιλίας μητρός μου και γυμνός θέλω επιστρέψει εκεί· ο Κύριος έδωκε και ο Κύριος αφήρεσεν· είη το όνομα Κυρίου ευλογημένον. 22 Εν πάσι τούτοις δεν ημάρτησεν ο Ιώβ και δεν έδωκεν αφροσύνην εις τον Θεόν.» (εδάφ. 21,22) Τότε ο Θεός επέτρεψε να επέλθουν περαιτέρω προβλήματα στον Ιώβ. Η υγεία του αφαιρέθηκε. Χτυπήθηκε με «έλκος κακόν από του ίχνους των ποδών αυτού έως της κορυφής αυτού. Και έλαβεν εις εαυτόν όστρακον, διά να ζύηται με αυτό· και εκάθητο εν μέσσω της σποδού». (Ιώβ 2: 7,8) Στη συνέχεια, η σύζυγος του Ιώβ στράφηκε εναντίον του, και είπε, «Βλασφήμησον τον Θεόν και απόθανε». Σε αυτό ο Ιώβ απάντησε: «Ελάλησας ως λαλεί μία εκ των αφρόνων γυναικών· τα αγαθά μόνον θέλομεν δεχθή εκ του Θεού, και τα κακά δεν θέλομεν δεχθή;» - εδάφ. 9, 10

«Εν πάσι τούτοις δεν ημάρτησεν ο Ιώβ με τα χείλη αυτού», δεν απομακρύνθηκε από τον Θεό, όπως πάρα πολλοί έχουν κάνει ανά τους αιώνες. Η κύρια ανησυχία του ήταν να μάθει γιατί ο Θεός του επέτρεψε να υποφέρει με τέτοιες πικρές εμπειρίες, και σε όλο το βιβλίο του βρίσκουμε αποδεικτικά στοιχεία για την αναζήτηση αυτής της κατανόησης. Αφού ο Ιώβ

καταστράφηκε από ασθένεια, τρεις από τους φίλους του τον επισκέφτηκαν για τον υποτιθέμενο σκοπό να του δώσουν λίγη παρηγοριά. Αργότερα στο βιβλίο μαθαίνουμε ότι αυτοί οι τρεις δεν μίλησαν την αλήθεια για τον Θεό, υπονοώντας ότι οι απόψεις που εξέφρασαν στον Ιώβ ήταν λανθασμένες. — Ιώβ 42: 7

Υπάρχει κεφάλαιο μετά το κεφάλαιο της ανταλλαγής φιλοσοφιών από την πλευρά του Ιώβ και των τριών φίλων του. Ωστόσο, αυτό που ισοδυναμούσε ήταν ότι, σύμφωνα με τους φίλους του Ιώβ, υπέφερε επειδή διέπραξε κάποιες βαριές αμαρτίες τις οποίες έκρυβε από αυτούς και για τις οποίες δεν μετενόησε και ζήτησε συγχώρεση του Θεού. Ο Ιώβ κατάλαβε ότι δεν ήταν τέλειος, αλλά επίσης ήξερε ότι δεν παραβίασε σκόπιμα τους νόμους του Θεού, οπότε δεν μπορούσε να δεχτεί αυτήν την εξήγηση.

ΓΙΑΤΙ ΠΡΟΟΔΕΥΟΥΝ ΟΙ ΚΑΚΙΑΝΘΡΩΠΟΙ;

Ο Ιώβ ήξερε ότι, ενώ ως υπηρέτης του Θεού υπέφερε τώρα, ευημερούσαν συχνά οι κακοί άνθρωποι, και προφανώς διέφευγαν από τις καταστροφές που έρχονται σε τόσους πολλούς. Έτσι, απαντώντας στους φίλους του, είπε: «7 Διά τι οι ασεβείς ζώσι, γηράσκουσι, μάλιστα ακμάζουσιν εις πλούτη; 8 Το σπέρμα αυτών στερεούται έμπροσθεν αυτών μετ' αυτών, και τα έκγονα αυτών έμπροσθεν των οφθαλμών αυτών. 9 Αι οικίαι αυτών είναι ασφαλείς από φόβου· και ράβδος Θεού δεν είναι επ' αυτούς. 10 Ο βους αυτών συλλαμβάνει και δεν αποτυγχάνει· η δάμαλις αυτών τίκτει και δεν αποβάλλει. 11 Απολύουσι τα τέκνα αυτών ως πρόβατα, και τα παιδιά αυτών σκιρτώσι. 12 Λαμβάνουσι το τύμπανον και την κιθάραν και ευφραίνονται εις τον ήχον του

οργάνου. 13 Διάγουσι τας ημέρας αυτών εν αγαθοίς και εν μιά στιγμή καταβαίνουνσιν εις τον άδην.» - Ιώβ 21: 7-13

Αν και ο Ιώβ γνώριζε ότι η εξήγηση που έδωσαν οι φίλοι του δεν ήταν η αληθινή, δεν κατάλαβε γιατί ο Θεός επέτρεπε να υποφέρει αυτός τόσο σοβαρά. Με έναν όμορφο, ποιητικό τρόπο περιγράφει την αναζήτησή του για κατανόηση περι Θεού υπό το πρίσμα των εμπειριών του, λέγοντας: «8 Ιδού, υπάγω εμπρός, αλλά δεν είναι· και οπίσω, αλλά δεν βλέπω αυτόν· 9 εις τα αριστερά, όταν εργάζεται, αλλά δεν δύναμαι να ιδω αυτόν. Κρύπτεται εις τα δεξιά, και δεν βλέπω αυτόν. 10 Γνωρίζει όμως την οδόν μου· με εδοκίμασε· θέλω εξέλθει ως χρυσίον.» - Ιώβ 23: 8-10

Ο Ιώβ συνειδητοποίησε, με πίστη, ότι υπήρχε ένας θεϊκός σκοπός για τον οποίο δοκιμάστηκε τόσο σοβαρά, αλλά δεν είχε ακόμη ανακαλύψει αυτόν τον σκοπό. Ωστόσο, ήταν βέβαιος ότι αν διατηρούσε την ακεραιότητά του ενώπιον του Θεού, θα περνούσε επιτυχώς τη δοκιμασία και θα «ενεφανίζετο ως χρυσίον». Η γυναίκα του Ιώβ ήθελε αυτός να καταραστεί τον Θεό, αλλά ήξερε ότι αυτό θα ήταν ανόητο. Σε όλες τους αιώνες, υπήρχαν εκείνοι που εθεωρούντο πιστοί οι οποίοι, όταν υπέφεραν, διερωτώντο πού ήταν ο Θεός και τι έκαμνε για να προστατεύσει τα συμφέροντά τους. Πολλοί τέτοιοι έχουν ακόμη στραφεί εναντίον του Θεού, αλλά ο πιστός Ιώβ δεν το έκανε.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ξεκινώντας με το κεφάλαιο 38, σε μεγάλο βαθμό σε μορφή ερώτησης, βρίσκουμε την απάντηση

του Θεού στην αναζήτηση του Ιώβ. Τα πολλά ερωτήματα είχαν σχεδιαστεί για να υπενθυμίσουν στον Ιώβ ότι κατάλαβε πραγματικά πολύ λίγα για τον Θεό, και λόγω της περιορισμένης γνώσης του σε κάθε τομέα όπου ο Κύριος εκδηλώνεται, δεν πρέπει να εκπλαγεί γιατί δεν κατάλαβε πλήρως γιατί επιτρεπόταν να υποφέρει.

Αυτή είναι μια σημαντική άποψη που πρέπει να θυμόμαστε όταν ρωτάμε γιατί ο Θεός δεν κάνει κάτι για τον ανθρώπινο πόνο. Μπορεί λανθασμένα να υποθέσουμε ότι αν ο Θεός είχε την νοημοσύνη που διαθέτουμε εμείς σίγουρα θα έκανε κάτι. Ακόμα κι αν οδηγηθεί αυτό στα άκρα, εάν δεν βλέπουμε τι πιστεύουμε ότι πρέπει να γίνει για την ελάφρυνση αυτού του κακού και των αποτελεσμάτων του, μπορεί να τείνουμε να αμφισβητούμε ότι υπάρχει ένας Θεός. Στο βαθμό που μπορεί να βρεθούμε ένοχοι για αυτόν τον τύπο ελαττωματικής συλλογιστικής, καλόν θα ήταν να εξετάσουμε τις ερωτήσεις που έθεσε ο Θεός στον Ιώβ. Εμφανίζονται στα κεφάλαια 38-41.

Όλες οι ερωτήσεις του Θεού αφορούν τα θαύματα της δημιουργίας. Ο ίδιος ζητά εργασία, αν ήταν παρών όταν έβαλε τα θεμέλια της γης, και αν κατάλαβε τους νόμους με τους οποίους ελέγχονται οι παλίρροιες της θάλασσας. Τον ρωτάει για τα ένστικτα και τις συνήθειες των διαφόρων πουλιών και ζώων, ακόμη και για τα μεγάλα πλάσματα της θάλασσας. Στη συνέχεια, ο Ιώβ ερωτάται αν μπορεί να εξηγήσει τη σοφία και τη δύναμη που αντιπροσωπεύονται σε αυτά τα θαύματα της δημιουργίας.

Καθώς προχωρά η 'ανάκριση', ο Ιώβ διακόπτει και λέει: «4 Ιδού, εγώ είμαι ουτιδανός· τι

δύναμαι να αποκριθώ προς σε; θέλω βάλει την χείρα μου επί το στόμα μου· 5 άπαξ ελάλησα και δεν θέλω αποκριθή πλέον· μάλιστα, δίς· αλλά δεν θέλω επιπροσθέσει.» (Ιώβ 40: 4,5) Στην έκφραση του Ιώβ, «Ιδού, είμαι ουτιδανός», η έννοια της εβραϊκής λέξης που μεταφράζεται ως «κακός» είναι «γρήγορη, μικρή, αιχμηρή». Προφανώς, ο Ιώβ αναγνώριζε στον Θεό ότι μίλησε πολύ γρήγορα - ότι η άποψή του ήταν πολύ περιορισμένη και ότι εκφράστηκε πολύ έντονα.

Ο ΙΩΒ ΜΑΘΑΙΝΕΙ ΣΗΜΑΝΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Ο Ιώβ άρχισε τώρα να καταλαβαίνει τη σωστή του θέση ενώπιον του Κυρίου. Δεν ήταν γι 'αυτόν να κρίνει τον Θεό σύμφωνα με τη δική του περιορισμένη ανθρώπινη κατανόηση, και έπειτα να πει τόσο ελεύθερα τις απόψεις του όταν πραγματικά γνώριζε πολύ λίγα για το θέμα. Αυτό είναι επίσης ένα καλό μάθημα για όλους μας. Είναι αλήθεια ότι ο κόσμος είναι γεμάτος με πολλές μορφές κακού. Ωστόσο, δεν είναι για μας να χάσουμε την πίστη μας στο Θεό εξαιτίας αυτού, ή ακόμα και να τον επικρίνουμε. Η σωστή μας στάση πρέπει να είναι μια της ταπεινοφροσύνης, και να αναζητούμε σοβαρά την απάντηση στα ερωτήματά μας από τη μόνη σωστή πηγή, που είναι ο Λόγος του Θεού, και όχι από τη δική μας περιορισμένη, και συχνά ελαττωματική, ανθρώπινη συλλογιστική.

Οι ερωτήσεις του Θεού συνεχίστηκαν, και τελικά ο Ιώβ μίλησε και πάλιν: «2 Εξεύρω ότι δύνασαι τα πάντα, και ουδείς στοχασμός σου δύναται να εμποδισθή. 3 Τις ούτος ο κρύπτων την βουλήν ασυνέτως; Εγώ λοιπόν προέφερα εκείνο, το οποίον δεν ενόουν. Πράγματα υπερθαύμαστα δι' εμέ, τα οποία δεν

εγνώριζον. 4 Άκουσον, δέομαι· και εγώ θέλω λαλήσει· θέλω σε ερωτήσει, και συ δίδαξόν με. 5 Ήκουον περι σου με την ακοήν του ωτίου, αλλά τώρα ο οφθαλμός μου σε βλέπει.» - Ιώβ 42: 2-5

Ο Ιώβ έμαθε τελικά το νόημα της σοβαρής δοκιμασίας του. Έμαθε ότι ο στοργικός της σκοπός ήταν να του δώσει μια σαφέστερη κατανόηση περι Θεού, για να τον υπηρετήσει πιο πιστά και με μεγαλύτερη εκτίμηση. Μιλάει για αυτή τη σαφέστερη κατανόηση ως «βλέποντα» τον Κύριο, αντί απλώς να έχει ακούσει για αυτόν. Δεδομένου ότι απέκτησε τόσο πλούτο κατανόησης, η σύντομη περίοδος ταλαιπωρίας του Ιώβ έμοιαζε να ήταν μια πολύτιμη εμπειρία.

Εκτός από την αποκατάσταση της υγείας του Ιώβ, διαβάζουμε ότι «12 Και ευλόγησεν ο Κύριος τα έσχατα του Ιώβ μάλλον παρά τα πρώτα· ώστε απέκτησε δεκατέσσαρας χιλιάδας προβάτων και εξακισχιλίας καμήλους και χίλια ζεύγη βοών και χιλίας όνους. 13 Εγεννήθησαν έτι εις αυτόν επτά υιοί και τρεις θυγατέρες· 14 και εκάλεσε το όνομα της πρώτης Ιεμιμά· και το όνομα της δευτέρας Κεσιά· και το όνομα της τρίτης Κερέν-απούχ· 15 και δεν ευρίσκοντο εφ' όλης της γης γυναίκες ώραιαι ως αι θυγατέρες του Ιώβ· και ο πατήρ αυτών έδωκεν εις αυτάς κληρονομίαν μεταξύ των αδελφών αυτών.» - Ιώβ 42: 12-15

ΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ

Ο σχεδιασμός του Θεού στη γενική άδεια του κακού καθ' όλη τη διάρκεια των αιώνων ήταν, και εξακολουθεί να είναι σήμερα, ίδιος όπως στην περίπτωση του Ιώβ. Δημιούργησε τον Αδάμ έναν τέλειο άνθρωπο, με τη δική του εικόνα. Και το να ήσουν τότε

πεπλασμένος κατ'εικόνα και καθ' ομοίωσιν του Θεού, υπονοούσε την ικανότητα λογικής. Ένα από τα ερωτήματα που ο Θεός έθεσε στον Ιώβ ήταν: «Τις έβαλε σοφίαν εντός του ανθρώπου; ή τις έδωκε σύνεσιν εις την καρδίαν αυτού;" (Ιώβ 38:36) Ήταν ο Δημιουργός που είχε δώσει στον Αδάμ την ικανότητα, μέσω της διαδικασίας συλλογιστικής, να αποκτήσει γνώση και σοφία. Αυτό ήταν σε αντίθεση με αυτό που αποκαλούμε ένστικτο, το οποίο είχε δοθεί στα κατώτερα ζώα.

Ωστόσο, ο Θεός δεν εμφύτευσε θαυματουργικά γνώση στο μυαλό του Αδάμ με την πρόθεση ότι θα κυβερνιόταν βίαια από αυτήν τη γνώση. Ο Θεός δεν ήθελε την ανθρώπινη δημιουργία του να είναι σαν ρομπότ, τα οποία κινούνται μηχανικά και χωρίς καμία αίσθηση κατανόησης. Στον άνθρωπο δόθηκε η ικανότητα να μαθαίνει και η ελευθερία να κάνει επιλογές για τον εαυτό του με τη γνώση που απέκτησε. Αυτό που θα έκανε ο άνθρωπος με αυτήν τη γνώση ήταν τελικά να καθορίσει το αιώνιο πεπρωμένο του.

Ο άνθρωπος αποκτά γνώση μέσω των πέντε αισθήσεών του. Μαθαίνει από την παρατήρηση, που είναι η άσκηση της αίσθησης της όρασης. Μαθαίνει από όσα ακούει - η αίσθηση της ακοής είναι το μέσο συλλογής πληροφοριών. Με την αίσθηση της αφής, ο άνθρωπος αισθάνεται τον πόνο και θορυβείται σχετικά με τους πιθανούς κινδύνους, όπως όταν έρχεται σε επαφή με βραστό νερό. Οι εμπειρίες τον διδάσκουν στη συνέχεια να μετριάξει το νερό που χρησιμοποιεί για εσωτερικούς και εξωτερικούς σκοπούς. Ο άνθρωπος μυρίζει το άρωμα ενός τριαντάφυλλου και χαίρεται με αυτό, αλλά απομακρύνεται από αηδία όταν οσφραίνεται

δυσάρεστες οσμές. Η οσμή λειτουργεί μαζί με τη γεύση προκειμένου να δώσουν την ικανότητα στον άνθρωπο για να εκτιμήσει την γεύση των υγιεινών τροφίμων και του μαθαίνει να αποφεύγει την κατανάλωση των δυσάρεστων πραγμάτων, ακόμα κι αν η αίσθηση της όρασής του θα μπορούσε σε πρώτη ματιά να υπονοούν ότι είναι όμορφα.

Έτσι, βλέπουμε ότι κατά την άσκηση των πέντε αισθήσεών του, ο άνθρωπος μαθαίνει από τις πληροφορίες που του κοινοποιούνται μέσω της παρατήρησης και των εμπειριών. Ισχυρίζεται από ορισμένους ότι ο άνθρωπος αποκτά επίσης γνώση μέσω της «διαίσθησης», αλλά αυτό δεν ισχύει απολύτως. Η λεγόμενη διαίσθηση του ανθρώπου βασίζεται σε ήδη διαθέσιμες πληροφορίες. Μόνο ο Θεός κατέχει την εγγενή ικανότητα να αποκτά και να αναπτύσσει γνώση εντελώς ανεξάρτητη από όλες τις εξωτερικές πηγές.

Για να είναι ο άνθρωπος πιστό παιδί του Θεού, είναι σημαντικό να λάβει γνώση για το κακό καθώς και το καλό, ώστε να είναι σε θέση να κάνει μια έξυπνη επιλογή μεταξύ των δύο. Ο Ιησούς είπε ότι ο Θεός θέλει όσους θέλουν να τον λατρεύουν να το κάνουν «εν πνεύματι και αληθεία». (Ιωάννης 4: 23,24) Ο Θεός δεν ζητά την τυφλή λατρεία, αλλά μια πιστότητα και εμπιστοσύνη σε αυτόν που βασίζεται στην κατανόηση και την εκτίμηση. Η επίτευξη αυτού σε σχέση με τον Αδάμ και τους απογόνους του είναι ένας από τους κύριους στόχους της άδειας του κακού στο μεγάλο σχέδιο του Θεού για την ανάρρωση της ανθρωπότητας από την αμαρτία και το θάνατο.

ΟΙ ΕΜΠΕΙΡΙΕΣ - Ο ΟΛΟ-ΣΗΜΑΝΤΙΚΟΣ ΠΑΡΑΓΟΝΤΟΣ

Το σωστό και το λάθος, ως αρχές, καθορίζονται από τον θεϊκό νόμο. Ο κόσμος σήμερα είναι γεμάτος πόλεμο, εγκλήματα, χάος και ταλαιπωρίες, επειδή οι νόμοι του Θεού - τα πρότυπα του σωστού και του λάθους - συχνά αγνοούνται και απορρίπτονται. Ενώ ο άνθρωπος ήταν προικισμένος με συνείδηση, η ίδια η συνείδηση δεν γνωρίζει τι είναι σωστό και λάθος, εκτός εάν διαθέτει αυτές τις πληροφορίες από μια έγκυρη πηγή. Πιστεύουμε ότι αυτή η πηγή βρίσκεται μόνο στον Λόγο του Θεού, τη Βίβλο.

Γνωρίζοντας ότι ο Αδάμ είχε την ικανότητα να κατανοεί γεγονότα που του εκοινοποιούντο, ο Θεός έβαλε μια δοκιμή υπακοής στον ανθρώπινο γιο του, καθορίζοντας τον νόμο που αφορούσε. Ο Δημιουργός παρείχε στους πρώτους γονείς μας ένα υπέροχο σπίτι «ανατολικά της Εδέμ», που διέθετε «κάθε δέντρο που είναι ευχάριστο για την όραση και καλό για φαγητό». (Γεν. 2: 8,9) Ήταν τα δέντρα της ζωής, και ένα άλλο που περιγράφεται ως «το δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού». Ο Θεός διέταξε τον Αδάμ να μην τρώγει από αυτό το συγκεκριμένου δέντρο και του ενημέρωσε ότι η ποινή για ανυπακοή θα ήταν θάνατος: «διότι καθ' ην ημέραν φάγης απ' αυτού, θέλεις εξάπαντος αποθάνει.» (έναντι 17) Ως ο Δημιουργός του ανθρώπου, ο Θεός είχε το δικαίωμα να απαιτήσει υπακοή από την ανθρώπινη δημιουργία του και να τον καταδικάσει σε θάνατο, αν δεν υπάκουε.

Αυτή η απαίτηση υπακοής ήταν ένας θεϊκός νόμος, απλώς δηλωμένος και κατανοητός. Αφού ο Θεός ενημέρωσε τον Αδάμ ότι ο θάνατος θα είναι η ποινή για την μη τήρηση, μπορούμε να πούμε ότι, πληροφοριακά,

ήξερε το αποτέλεσμα της παράβασης. Είναι αλήθεια ότι ο Αδάμ δεν μπορούσε να κοιτάξει διαμέσου των αιώνων και να φανταστεί όλα τα δεινά και το θάνατο που θα προκληθούν από την ανθρώπινη αμαρτία και τον εγωισμό που είχαν την αρχή τους στην δική του ανυπακοή. Έξερε ωστόσο ότι η ανυπακοή του θα οδηγούσε στο θάνατό του.

Ωστόσο, αυτές οι πληροφορίες δεν ήταν επαρκείς για να αποτρέψουν τον Αδάμ από τη λάθος πορεία. Ο ίδιος δεν είχε κατανόηση καρδιάς για το τι είχε συμπεριληφθεί στην ανυπακοή του, γιατί η γνώση του ήταν βασισμένη, όχι σε εμπειρία, αλλά μόνο σε ό, τι του είπαν. Αναμφίβολα, ο Αδάμ αγαπούσε τον Δημιουργό του, αλλά ίσως ψευδώς αιτιολόγησε ότι αφού η Εύα παραβίασε ήδη τους νόμους του Θεού και θα πεθάνει, θα ήταν καλύτερα να πεθάνει μαζί της παρά να ζήσει χωρίς αυτήν. Έτσι, δεν έχοντας την πρόσθετη δύναμη που θα του έδινε η εμπειρία, ο Αδάμ παραβίασε τον θεϊκό νόμο και βυθίστηκε στο θάνατο.

ΓΝΩΣΗ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

Στο σχέδιο του Θεού, στο οποίο μπορούσε να προβλέψει την πτώση του ανθρώπου, ήταν η ανυπακοή της ελευθέρως βουλήσεως του Αδάμ που ήταν να οδηγήσει τελικά στην απόκτηση πληρέστερης γνώσεως του Θεού και των προτύπων του για το σωστό και το λάθος. Το δέντρο από το οποίο του απαγορευόταν να τρώγει ήταν «το δέντρο της γνώσεως του καλού και του κακού». Ακολούθησε ότι αφού έφαγε από αυτό το δέντρο θα κερδίσει τη γνώση που υπονοείται από το όνομά του, παρόλο που στη πορεία θα υποφέρει αναπόφευκτα και θα πεθάνει τελικά.

Αφού τόσο ο Αδάμ όσο και η Εύα έφαφαν το απαγορευμένο φρούτο, ο Θεός είπε γι 'αυτούς, «Ιδού, έγεινεν ο Αδάμ ως εις εξ ημών, εις το γινώσκειν το καλόν και το κακόν». (Γεν. 3:22) Αυτό δεν σημαίνει ότι ο απαγορευμένος καρπός είχε κάποια μαγική επίδραση στους πρώτους γονείς μας, επιτρέποντάς τους ταυτόχρονα να έχουν πλήρη γνώση του καλού και του κακού. Διαβάζουμε ότι αμέσως μετά την ανυπακοή τους, ντράπηκαν για την γύμνια τους, αλλά αυτό αναμφίβολα οφείλετο εν μέρει στην αίσθηση της ενοχής που ένιωθαν αμέσως ότι παραβίασαν την εντολή του Δημιουργού τους.

Πιστεύουμε ότι η δήλωση του Θεού σημαίνει, μάλλον, ότι λόγω της ανυπακοής ο άνθρωπος τώρα προοριζόταν να γνωρίζει τόσο το καλό όσο και το κακό, και ότι έπρεπε να αποκτήσει αυτή τη γνώση μέσω της εμπειρίας. Έτσι, άρχισε αμέσως η εκπαίδευση των πρώτων γονέων μας. Εκδιώχθηκαν από το σπίτι τους στον Κήπο σε ένα σκληρό περιβάλλον. Έπρεπε να μαστίζονται με όλα τα είδη των δυσμενών στοιχείων, που λέγονται ως «αγκάθια» και «γαϊδουράγκαθα», τα οποία θα τους έφερνε το «καταραμένο» έδαφος και κατά των οποίων θα έπρεπε να αγωνιστούν μέχρι που, στο θάνατο, θα επέστρεφαν στη γη από την οποία προήλθαν. — εδάφ. 17-19

Στο τεύχος του περιοδικού “*The Dawn*” του επόμενου μήνα, θα εξετάσουμε το μεγάλο και ένδοξο αποτέλεσμα της εμπειρίας του ανθρώπου με την αμαρτία, τα βάσανα και τον θάνατο. Σε αυτό το αποτέλεσμα, θα δούμε ότι η τρέχουσα εμπειρία της ανθρωπότητας με το κακό θα διδάξει ένα αιώνιο μάθημα που δεν θα χρειαστεί ποτέ να επαναληφθεί σε όλους

τους ατελείωτους αιώνες της αιωνιότητας. Στον άνθρωπο θα δοθεί η ευκαιρία να αποκατασταθεί στην τελειότητα του νου, του σώματος και του χαρακτήρα, για να ζήσει σε μια τελειοποιημένη γη - όχι πλέον καταραμένη - για πάντα.